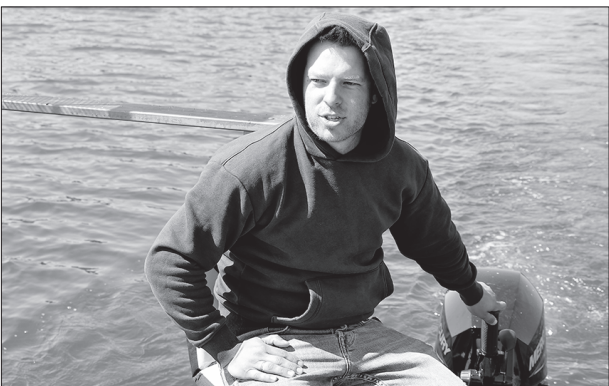

Zvirgzdenes ezera salas

«Kur debess mala, tur kāda sala»

#SIF_MAF2023

Apmeklēt Ludzas novada Zvirgzdenes ezera salas dodamies kopā ar Dagni Tihovski – atpūtas pie ūdens un ūdenī organizētāju un vienu no ģimenes uzņēmuma "Atpūta Ludzā" pārstāvjiem.

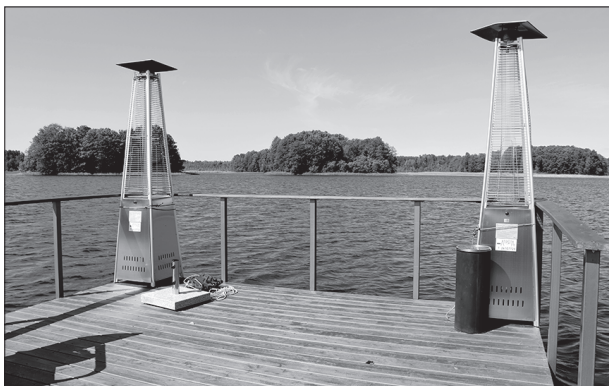

Jautāts, kā un kāpēc radās ideja organizēt šādas atpūtas iespējas Ludzā un Ludzas apkārtnē, Dagnis stāsta: «Es divus gadus strādāju Ludzas novada tūrisma informācijas centrā, aizvietojuot vienu no darbiniečiem, un šī ideja radās no cilvēku pieprasījuma. Cilvēkiem bija interese par daudz ko, bet mēs to nevarējām piedāvāt. Mēs sākam ar velosipēdu nomu. Es piedalījos Ludzas pašvaldības projektos, piesaistot finansējumu tūrisma ideju īstenošanai. Sākotnēji projekta piešķirto līdzekļu summa bija neliela, pakāpeniski tā katru gadu pieauga. Mēs savu tūrisma ideju attīstību sākam šeit, pie Zvirgzdenes ezera, jo te bija mūsu vasarnīca. Kādreiz vecmāmiņa pieņēma pareizu lēmumu un laikā, kad nevienam vasarnīcas nebija vajadzīgas, viņa to nopirka. Es toreiz biju maziņš, apmēram kādus piecus gadus vecs. Šobrīd rit astotā sezona, kopš piedāvājam atpūtas pie ūdens un ūdenī iespējas gan vietējiem iedzīvotājiem, gan pilsētas tuvākiem un tālākiem ciemiņiem, tāpat atpūta tiek piedāvāta kā individuāliem apmeklētājiem, tā grupām. Ja pirmajā darbības sezonā mūsu piedāvājumā bija tikai velosipēdu noma, tad nākamajā sezonā jau turpinājām ar trīs airu laivu piedāvājumu, tad pamazām centāmies katru gadu paplašināt piedāvājumu, un šobrīd pieejams ir plosti, muzikālais plosti ar Tihovski ģimeni, kajaki, kanoe laivas, SUP dēļi, baļļa, ūdens motocikls *SeaDoo RXP 300 RS*, laivu maršruti, peldošā māja ar pirti Līdumnieku ezerā. Mūsu piedāvājumā ir arī vasaras maršruts, kurā no Zvirgzdenes ezera pa Plītnieces upīti dodamies uz Mazo Ludzas ezeru, kur paveras skaistais pilsētas skats ar baznīcas torniem un Ludzas viduslaiku pilsdrupām. Tad var iebraukt Lielajā Ludzas ezerā, pabūt pilsdrupu pakājē vai aiziet uz veikalu pēc saldējuma un doties atpakaļ uz Zvirgzdenes ezeru.

Pieprasījums pēc atpūtas pie ūdeņiem un ūdeņos ir ļoti liels, un mēs plānojam, lai interesentiem varam piedāvāt visu un apvienot visas vēlmes. Mēs caur NVA, caur pašvaldības atbalstu esam pieņēmuši darbā jauniešus. Es pats izvēlos jauniešus, kuri strādās pie mums. Pagājušajā gadā pie mums strādāja 12 jaunieši, kuri strādāja divas nedēļas četras stundas dienā. Vēlāk strādāja 23 jaunieši – pa divām stundām no rīta vieni, pusdienās citi un vakarā vēl citi. Tā mēs ar jauniešu piesaisti centāmies aizpildīt trīs vasaras mēnešus, bet tas nebija viegli, jo bija daudz neizdarības un dažādu momentu. Tagad es esmu pieņēmis darbā 16 jauniešus. Atsevišķas meitenes jau pagājušajā gadā strādāja pie galdu klāšanas, mūsu vērtējumā nopelnot vairāk nekā 10 balles ar plusu par savu veikumu. Ar viņām ir viegli strādāt. Viņas domā, viņas labi mācās skolā, viņas ir aktīvas ārpus skolas, viņas pieņem lēmumus un tiek galā dažādās situācijās, kad es esmu darbā. Ir jauki, ka var uz darbiniekiem paļauties.

Protams, ka šajā darbā ir iesaistīta visa ģimene. Es jau jokoju, ka pat mana meita Kristiāna, kurai ir septiņi gadi, ir iesaistījusies kopējā darbā un ka viņa būtu jāpievieno jau *WhatsApp* darba čatā. Kad meitenes strādā, viņa strādā kopā ar meitenēm, neko nejautā, vienkārši iet un dara kopā. Tas sanāk dabiski. Mana sieva darbojas ar visiem ēdināšanas jautājumiem. Svarīgi, ka mūsu ģimenē visi atbalsta viens otru un darbojas kopā, jo citādi tas mehānisms vienkārši nestrādā.»

Tā kā apmeklētāju ir daudz, tad par to, kā cilvēki atrod šīs atpūtas iespējas, Dagnis saka: «Par mums un mūsu piedāvājumu cilvēki uzzina internetā un no citiem apmeklētājiem, kuri te jau ir bijuši atpūsties, iesakot to arī saviem draugiem vai paziņām. Bieži vien ir tā, ka cilvēks atbrauc atpūsties un nākamajā reizē atved sev līdzīgu citus cilvēkus, kuri vēlas izbaudīt atpūtu. Tāpat arī grupu vadītāji – sākumā atved vienu grupu, ja iepatīkas, ved grupas vēl un vēl. Mums ir ļoti daudz grupu no Igaunijas.

Ja no iespēju viedokļa, tad visvairāk apmeklētāju mēs varam izvietot uz plostu. Tā var būt pat 30 cilvēku grupa. Mēs reizēm sasienam kopā pat divus plostus, ja ir lielāka grupa. Cilvēki brauc svinēt savus svētkus. Tas ir saviesīgs pasākums, kurā dziedam, piedāvājam ēdināšanu. Muzikālais plosti mums darbojas, šķiet, jau 10 gadus.»

Lai aplūkotu Zvirgzdenes ezera salas, ģērbjam drošības vestes un par pārvietošanās līdzekli sākumā izvēlamies plostu, ņemot līdzīgu arī ūdens motociklu. Neierasti pašam Dagnim, pirmo reizi uz Lakstīgalu salu viņš dodas ar plostu. Jautājot, kā radās ideja par maršrutu apkārt Zvirgzdenes ezera salām, Dagnis saka: «Tas tāpat kā ar muzicēšanu vai bērnu iesaistīšanos darba procesā sanāca dabiski. Latgaliešiem viss sanāk dabiski. Bērniņā mums arī bija laiva, mēs laivojām, un ziemā, kad aizsala ezers, gājām uz ezera salām spēlēt visiem ļoti zināmo spēli «Kazaki razbojniki».»

Iesaistāmies plostu pietauvošanas salai darbos, lai varētu viegli nokļūt uz Lakstīgalu salas un lai plosti būtu uz vietas, kad atgriezīsimies no salas aplūkošanas.

Runājot par visām Zvirgzdenes ezera salām, Dagnis stāsta: «Zvirgzdenes ezerā ir piecas salas – šī, kur esam uzkāpuši, ir Lakstīgalu sala, kura ir otra mazākā sala. Tepat labi redzamā, liekas rokas attālumā, ir vismazākā sala – Mīlestības sala. Pārējās trīs salas ir lielākas – Liepu sala ir vislielākā, tad pēc lieluma tai seko Ozolu sala un Ievu sala. Uz Ozolu salas aug veci ozoli, piepes un ķērpji, kas ir aizsargājami. Uz Liepu salas ir daudz liepu. Pārējās salas nav tik pieejamas. Būtu jāpastrādā un jāsakārto piekļuves iespējas, bet tam vajag darbu un laiku.

Mēs šeit, pie Lakstīgalu salas, bijām uztaisījuši pontonu laipas, lai varētu viegli iebraukt un izkāpt. Visas salas ietilpst dabas liegumā «Zvirgzdenes ezera salas». Uz šīs salas aug matainā grīslis. Tas ir ierakstīts Latvijas Sarkanajā grāmatā. Ja mēs skatāmies uz šo grīslis pret sauli, redzam, ka grīslim pa malām ir tādi kā mazi matiņi. Grīslis nedrīkst ne plēst, ne izbrādāt, tikai vērot ar acīm. Uz salām ir aizliegts veidot oficiālas telšu vietas un nedrīkst kurināt ugunsgrākus. Ja salu sakoptu, novāktu sakritušos kokus, būtu ļoti skaisti, bet tam pagaidām nav pieticis laika. Lai pasargātu mataino

grīslis, tam apkārt varētu izveidot laipniņu, pa kuru ietu salas apmeklētāji. Te bija ieviesusies pat puķu sprigane jeb balzamīne. Filmējot uz salas videomateriālus, attiecīgā dienesta darbiniece tās izrāva un aizveda projām no salas, lai te nesavairojas. Pagaidām te to nemana. Uz salas ir tāda ļoti mīksta zeme, sajūta, it kā tā būtu kumjiem izrakta, bet tā nav. Šī sala atrodas salīdzinoši augstu virs jūras līmeņa.»

Ejot pa salu, redzam augam lielākus un mazākus lazdu krūmus, līdzās grīslim aug daudziedu mugurene, gārša.

«Savukārt uz Mīlestības salas Mājas kafejnīcu dienās mana māsa Laima bija izveidojusi aktivitāti, izvietojot sirsniņas dažādās krāsās, un lasīja katram nejausi trāpījušos tekstu par mīlestības tēmu. Tas bija tik trāpīgi katram!» atceras Dagnis.

Tālāk dodamies ezera vilņos, lai aplūkotu pārējās salas un noenkurojamies otrpus Lakstīgalu salai, kur ir pilnīgs bezvējš pretēji vējam ezerā. Tas ir mazo ezeru pluss, ka ir iespēja atrast aizvēju starp salām. Lai salu aplūkojumam piešķirtu dzirkstelīti, piedzīvotu ko nebijušu, Dagnis piedāvā vizināšanos ar visjaudīgāko ūdens motociklu. Sajūtas nevar salīdzināt ne ar ko citu... Lidojums ezera vilņos, ūdens šļakatu vērpētes un sajūtu virpuļi! Emocijas visai dienai un ilgāk!

Vaicāts, vai darbojoties ir atgādījis kas interesants, Dagnis atceras: «Protams, pa šo laiku ir bijuši dažādi notikumi un atgadījumi. Tagad nāk prātā notikums par sapņu piepildīšanos. Kāda kundzīte gados telefoniski pasūtīja plostu četrām personām, vienojāmies, ka es izvizināšu, un mēs ar mammu dziedāsim. Zināju, ka viņa pie manas sievas pasūtīs ēdienus. Izrādās, ka viņa sievai pateikusi, ka visam jābūt ideāli, restorāna līmenī. Mēs to visu varējām izdarīt, nekādu problēmu. Viss noritēja gludi, mēs nodziedājām, un tad viņa izstāstīja savu stāstu, kā viņa, vietējā iedzīvotāja, iepazīsies ar kungu no Šveices, devusies viņu apciemot, un viņš izrādījies miljonārs. Abi apprecējušies. Un kundzīte nākamreiz atpūsties pie mums atveda arī vīra meitu, kura arī ir miljonāre. Tā meita brauciena laikā noteica: «Zēl, ka mēs esam trīs sievietes un tikai viens vīrietis uz plostu...» Es noteicu kaut ko apmēram tā, ka sapņi piepildās. Mēs apstājāmies ar plostu, un redzam, ka mūsu plostam tuvojas divi vīrieši – viens peld, otrs ar SUP dēli. Es pazinu šos vīriešus. Viens no viņiem teica – jūs esat mūsu mērķis, izteica meitenēm neskaitāmus komplimentus. Viņas bija šokā, ka nejausi izteikta vēlme pēkšņi, kā uz burvju mājienu, piepildījās!»

Kad jautājam Dagnim par iecerēm un gandarījumu, viņš saka: «Ezera krastā vēlos izveidot bērnu zonu, vēl atlikusi tikai viena saskaņošana ar atbildīgo dienestu. Cilvēkiem interesē viss, ko piedāvā, galvenais ir, kā tu savu pakalpojumu pasniedz.

Darbojoties šajā jomā, svarīga ir pieredze un veids, kā tu cilvēkam pastāsti par visu, ko rādi, ļauj izbaudīt. Ir cilvēki, kuri nevēlas runāt un vēlas pabūt ar sevi klusumā, arī tas tev ir jājūt. Gadās, ka cilvēki no plostu pasūta picas, domājot, ka tās piegādāsim krastā. Bet mēs tās atvedam ar ūdens motociklu... Un vakarā, kad uz plostu deg LED gaismu laternas, jūs nevarat iedomāties, cik tas ir skaisti! Tas paliek cilvēkiem atmiņā. Sagādāt citiem prieku ir patīams gandarījums.»

Teksts – Ineta Atpile-Jugane
Foto – Arita Atpile-Dona

MAF
Mediju atbalsta fonds

«Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par projekta «Kur debess mala, tur kāda sala» (Nr.2023.LV/RMA/02) rakstu saturu atbild b-ba «Latgolys entuziastu grupa Biļdis»»